

Dansk Stil

Hærværk

Med et fast ståsted i både hjemmet og som litteraturanmelder på Dagbladet formåede Ole Jastrau, hovedpersonen i Tom Kristensens roman Hærværk, ikke at afbryde de tråde han havde til sin ungdom. Mødet med tidligere kammerater gjorde tingene kompliseret, og Jastrau begyndte med spiritussen som vejviser at slippe sit greb om det rolige familieliv og sit arbejde, samtidig med at han føler lede ved mange af sine venner. Deres borgerlighed skinner tydeligere igennem nu efter at han i sin ofte tågede tilstand ser tingene fra en anden vinkel.

I Jastraus stræben mod uendeligheden bruger han gentagelsesoplevelser som forsøgsmomenter. Det uendelige ved at sidde i Restaurant Artiste tilfredsstiller Jastrau. Han ser ingen åbenbar fare i at følge døgndrunkerens Kjærs eksempel. Det uendelige i hver dag klokken fem at blive manøvreret til sit værelse på hotellet drager Jastrau i en sådan grad at man midtsvej i bogens handling kunne tænke sig Jastrau i samme situation; men han vil tilsyneladende videre ud mod uendeligheden. Jastrau vil ikke give op før han har analyseret sin hele sjæl.

Tidligere venner bruger han også i sit eksperiment. I en mærkelig blanding af misundelse og afsky nærmer Jastrau sig socialisten Steffen Steffensen. Dette sker dog på ingen måde frivilligt. De to personer forsøger gang på gang at støde den anden fra sig, for dog til sidst at måtte indrømme at

Ampus-spring!

er

deres forhold var nødvendigt; for Jastraus vedkommende var det fordi han brugte Steffensen som et instrument i sine forsøg på at udforke religionen, sjælen og uendeligheden. Steffensen opretholdt forbindelsen for at snylte på Jastraus gode gage på Dagbladet.

I sit forfald gør Jastrau mange fejltrin. I den ofte meget berusede tilstand han er i laver han skandaler i byen; ~~og~~ snart føler han sig forfulgt på sit arbejde, og han beslutter at sige op. Forholdene på Dagbladet er tilmed stik imod de idealer han har om et moderne bladhus. På Dagbladet trives løggen. Her må den politiske mening ikke træde frænder over tærne. Gang på gang prøver Jastrau at negligere dette uofficielle relement, men bliver lige så ofte irettesat. Jastraus kollega Vuldum optræder ved førsteøjeblik som en hjælpsom og bedreforstandig kritikker; men lidt efter lidt skinner hans tydelige ærgerrighed frem, og han bliver beskrevet som en noget latterlig person. Chefredaktøren forstår slet ikke Jastrau. Hvorfor dette unge talent ikke vil bøje sig lidt og se stort på sine idealer til fordel for bladets interesser går langt over den aldrende redaktørs hoved.

I Jastraus stræben kom han tæt ind på livet af to så vidt forskellige anskuelse som den religiøse og den kommunistiske. Begge drager ham; dog tager han afstand fra dem da de ikke passer i hans mønster. De ligger for faste, og giver ham derfor ingen svar på hans spørgsmål.

Som en befriet ser Jastrau sin lejlighed og ^{dermed} sin fortid gå op i luer. Uden at det afsætter nævneværdigt spor i

19

10

L om

vidende

(dit ord er ikke til i normen)

(tilsyneladende!)

ham er alt hvad han ejede brændt. Pludselig stilner hans
heftige søgen. Jastrau har fundet sig til rette, og han
har tilmed en god stilling i udlandet i sigte. Han har lært
af sin længsel efter hærværk og pludselig død. Jastrau har
lært at sky sjælen som en last, at ære den, men samtidig
holde sig fra den.

✓ pause. komm. — som er benyttet til fuldkommenhed! Bravo!

Jø et meget modent arbejde, hevet over
min ros: væsentligt i indholdet, velskrevet i formen.

F → Jeg 'kipper' med fløjt!